

ПОСОЛСТВО СВЯЩЕНОГО СІНОДУ ПРАВОСЛАВНОЙ ЦЕРЬКВИ В ЧЕСЬКЫХ ЗЕМЛЯХ І НА СЛОВАКІЇ

РОЖДЕСТВО ХРИСТОВЕ 2018/19

Дорогы духовны отці, любы братя і сестры во Христі:

Хрѣтосъ раждаетсѧ, славити е҃го!

Христос ся родить, Бог стає чоловіком, жебы чоловік міг мати участь на Богу. То, што є земне, величать Христова покора. Божый Сын ся выбрав глядати і спасати людей, што загынули, жебы їх зробив Божыма дітми. Безсмертний Бог бере на Себе смертне чоловіченство, жебы зробив безсмертныма і нас. Як Сын Дівы народив ся Тот, котрый ся предвічно родить з Отця. На престолі ведно із безпочаточным Отцём зіставать Тот, котрый теперь укладать ся до ясел. Тото суть ославны думкы, котрыма выкреслили значіня праздника Божого Рождества наши святы Отці.

Праздник Рождества Христового нам шторік припоминають подію, котра ся стала в Віфлеємі перед два тисѧч роками. Тов подієв зачинать історія Євангелія, котра розповідать о Божім ділі спасенія чоловіка. І тото діло спринимає як головный пункт людской історії. В Церькви безперестанно дозрівають Ёго плоды. Вдяка ним через святы Тайны і участи на цілім таємнім жывоті православной Церькви соединяє ся із Богом. Бо в Христови маєме участь на Ёго обожественнім чоловіченстві і на Ёго Божестві. І тот неоцінительный дар зачинать ся людству уділівати при віфлеємскім воплочіню Божого Сына, при народжіню Богочоловіка Христа, нашого Спасителя. Завершене буде то, што у Віфлеємі зачало, аж о 33 роки пізніше – на Кресті, потім Воскресінем і наслідно в Пятьдесятніцу.

Вказує ся нам, яким благородным Божым сотворінем є людське бытя, котре Сотворитель колись зробив на Свій образ і подобу. Дав чоловікови досконале тіло і безсмертну душу, жебы живь едновременно у двох світах – тілом в матеріалнім і своєв душов у духовнім. Над тым чудують ся і ангелы. Благородность сотвореного чоловіка вказує ся тым, же про ёго спасеніє Бог вирішыв взяти на себе чоловіченство, хворе впаджінем до гріха, і стати чоловіком без того, жебы перестав быти Богом. Зато коло віфлеємских ясел чудуєме ся над Богочоловіком, а едновременно над Божым милосердєм і ёго старостливостєв о чоловіка. Бог зоступлять за чоловіком до пропасти, до котрой людство упало своіма гріхами. Днесь у Віфлеємі Божый Сын выбрав ся за чоловіком, блукаючым по высохнутій пустыни своєй грішности, жебы ку нашим сердцям, прагнучым по вічнім жывоті, вскликав: *„И҃ще ктѡ жаждетъ, да прїидетъ ко мнѣ и пїетъ“* (Йоан 7,37).

„Тѧкѡ бо возлюбї е҃гѡ мїръ, гѧкѡ и҃ сна своего єдинороднаго дѧла є҃сть, да всѧкъ вѣрѡмай въ него не погнѣнетъ, но имать жывѡтъ вѣчный“ говорить священник в молитвах при літургії тоты невіроятно благородны біблїчны слова (Йоан 3, 16). Є то найбївша подія людской історії. І Матїрь Церьков нас кліче, жебы сьме у Божім воплочіню і в тім, же о нїм можеме знати і увїрити так в *„Б҃га и҃же любї є҃сть“* (1 Йо 4, 16) нашли тото найліпше, што нас в жывоті стрїтило.

„У҃семъ гѧвнїа любї б҃жїа въ насъ, гѧкѡ сна своего єдинороднаго посла е҃гѡ въ мїръ, да живи е҃демъ имъ“ (1 Йо 4, 9).

Господь Ісус є даром, котрый люде дістали од свого небесного Отця. Якраз над образом Богочоловіка лежачого в яслях собі з глубокым захоплінем усвідомлюєме, же то є тот найвекшый дар, котрый сьме могли дістати. Подобно, як жадне множество дорогых дарунків не може дітині вынагородити люблячїх родічїв, так чоловікови не може ніч світське вынагородити Боже обятя. В нїм Сам Сотворитель хоче чоловікови стерти каждую слызу, привести ку жрїдлам гойности і выздравити каждую хвороту, полегшати будьяке траплїня і жаль (Апок 7,17 і 21,4). Бог глубоко до каждого людского сердца вложив тугу по тім цілю

людського естования. І якраз тот дар чоловікови є даный у Віфлеємі, коли приходить на світ Тот, котрый вшиткым людём одкрыє путь до страченого Божого обятя.

„И мы видѣхомъ и свидѣтельствуемъ, ꙗко Сѣъ послѣ сѣа спсѣтелѣ мѣрѣ“ (1 Йо 4,14).

Божа любов до нас є така величезна, же Сотворитель ся не шкавородить чоловіка, оскверненого і зганобленого грѣхами. Навспак – у Віфлеємі і пізніше на Кресті – вказує, же є приготовлений зробити будьшто, пристати на вшитко, лем жебы спасти чоловіка перед вічнов загыбелѣв. І так при своїм воплоцію із Дівы Марії облїк на себе ризы нашого чоловіченства, бере на себе каждого чоловіка, жебы го як добрый пастырь на Своїх плечах одніс до небесной ограды.

Єдночасно нам вже у Віфлеємі зачінає наш Господь вказовати, як крачати по пути любви, котров ся за нами выбрав, і котру маєме наслідовати. То путь жертвы, покори і добровольного понижія. Тов путѣв ідеме, кедь жыєме в Хрїстови.

„У сѣмъ сѣтъ любви не ꙗко мы возлюбѣхомъ бѣа, но ꙗко тѣмъ возлюбѣ насъ, и послѣ сѣа свогѣмъ ѡчищѣніе ѡ грѣсѣхъ нашихъ. Возлюбленнѣи, ꙗще сѣце возлюбѣлѣ сѣтъ насъ бѣъ, и мы должи сѣмы дрѣгъ дрѣга любѣти. Бѣа никтоже нигдѣже видѣа. ꙗще дрѣгъ дрѣга любѣмъ, бѣъ въ насъ пребываєтъ, и любви сѣгѣмъ совершѣнна сѣтъ въ насъ“ (1 Йо 4, 10-12).

Жыєме в добі, коли державами, сполчностями і цілов людсков цивілізацієв проходять бурі, непокої, безпорядкы і просаджованя своїх поглядів. Докінця чуєме „бринчаня збранїв“. Як говорив уже св. Пайсій із Афону – вшиткы ся чуєме быти знателями, професорами, вшиткому розумієме і чуєме ся быти в праві просаджовати свої погляды. Сьме самолюбы, повышенецькы, остро ці докінця ненавистно критікуєме каждого, хто не має нашы погляды. То є цалком іншака путь як тота, котру нам вказав Господь Ісус. Ёго тиха путь покори нас веде до неба і ку покою. Нашы пути повышенецтва і себепросаджованя ведуть світскы, а жаль і церковны громады ку непокою і бурям. Бодай бы якраз свята Рождества Хрїстового направили наше думаня на праведну путь покоя. Тадь теперь смотрѣме на всемогущого Бога, котрый лежить як безбранна понижена дітина, котров ся став добровольно із любви. Кедь Бог в яслях одложыв про нас Свою міць і зрушив справедливу кару, котру собі заслужиме, та мы бы ся могли зречі своїх „справедливых судів“ і своєй надуманой надряджености над ближніма. Під захоплінєм торжественного спомину на Бога, котрый став Дітинов, позбавме ся пышног погляду, же мы ліпшы як іншы люде. Бог нас любить вшиткых єднак.

Любезны, нѣй в нас тогорічне святкованя праздника Рождества Хрїстового повзбудить радостну віру і тугу по Хрїстовім небеснім Царстві. Нѣй в наших сердцах розгорить ся полемінъ вдякы Спасителѣви і приготовлїня наслідовати Го на пути пожертвованя і покори. Змірнийме свій егоїзм і пыху, жебы сьме прияли до души дар Божого покоя. Потім доїста затужиме наподобнити Ёго любов до нас своєв любовов загортаючов вшиткых ближніх.

Хрѣтѣмъ раждаетсѣ!

† Ростислав

архієпіскоп прѣшівскый,
метрополїта чеськых земель і Словакії

† Михаїл

архієпіскоп прѣжскый і чеськых земель

† Георгій

архієпіскоп михалівско-кошіцькый

† Сїмеон

архієпіскоп оломовцко-бырняньскый

† Ісаїя

єпіскоп шумперьскый